

KOSTNICKÉ JISKRY

Evangelický

týdeník

32/2006

11. října 2006

ročník 91

cena: 10 Kč

PŘEČTETE SI PŘÍŠTĚ

BOŽÍ JMÉNO

Sváťa Karásek

JE NÁM NYNÍ SPÁSA BLÍŽE?

J. Kupka

BUDEME STAVĚT PLOT?

Dan Drápal

OTÁZKY, KTERÉ SI KLADEME
NA VRCHOLU ŽIVOTA

Jaro Krívohlavý

Bůh – Vševěd

Čtení Jr 23,23-24
Žalm 139,1-16. 23-24

Nedivil bych se nikomu, kdo by řekl, že na něj tento žalm působí tísnivě. Když si představím, že Pán Bůh o mně všechno, ale úplně všechno ví, ať sedím nebo stojím, ať chodím nebo ležím, že zná mé myšlení a každé moje slovo ještě dřív, než je vyslovím, není to zrovna příjemný pocit. Bůh - Vševěd, nic mu neunikne, nikam se před ním neschováš, neunikneš mu vzdáleností, neztratíš se mu temnotou, nezmizíš před ním do zapomnění. V Německu před časem vyšla kniha popisující, jak na její autory působila v nejtětlejším dětství představa Boha. Opakovaně se v jednotlivých příspěvcích objevuje vzpomínka na „zlé Boží oči“, které všechno vidí, všechno sledují. Když to takto chápeme, pak je to opravdu pomyslení nepříjemné, neboť každý z nás má něco, co utajuje před lidmi, i těmi nejbližšími, ano i sám před sebou; kolikrát se vám už stalo, že jste byli rádi, že lidé kolem vás nemohou vidět, co se právě odehrává ve vaší mysli... Každý z nás má své tajné úkryty, své rezervace, svá doupatá, kam nikoho nepustí, zalézá zraněn, pokořen, anebo zahanben a za zavřenými dveřmi se vzpamatovává.

Ale Pánu Bohu nepřibouchneš dveře, slyšíme z tohoto žalmu, žádná tma mu není dost temná, žádná vzdálenost dost vzdálená, aby tam nepronikl jeho pohled nebo jeho dlaň. Kam odejdu před tvým duchem, kam uprchnu před tvou tvář? ptá se žalmista. Žádná tma pro tebe není temná: noc jako den svítí, temnota je jako světlo.

Na začátku

Deset zastavení nad prvními stránkami Bible

Pokračování z č. 31

VIII.

„Noé našel milost
před Hospodinem.“
(1.M 6,8)

První, nejdůležitější zásadou a jistotou při stavbě archy je vědomí, že stavět archu nás posílá Bůh. Noé stavěl na příkaz Boží. A jestliže nám Pán Bůh přikazuje stavět, pak tento příkaz Boží je zároveň ujištěním, že můžeme stavět archu, koráb záchrany, vytrvale a věrně, bez ohledu na vlastní zisk, i přes překážky a navzdory tomu, že se někteří smějí a pohoršují. Velmi důležitým znakem Noémova stavění (které má v tomto bodě zas i kristovské rysy) je, že se tu nestaví jen pro sebe. Když se v babylónské mytologii píše o potopě, pak je tu veliký rozdíl v tom, že v té babylónské verzi čteme, jak Babylóňané vnesli nejprve do archy své stříbro a zlato. To namnoze odpovídá i našemu smýšlení: mít

Ale povšimněte si, že tento žalm nemá úzkostnou notu. Žalmista to všechno vyznává sice s úžasem, ale ne s úzkostí. Tento žalm není ze žalmů nařikavých, patří mezi žalmy oslavné, doxologie. Žalmista žasne, to ano: Nad mé chápání jsou tyto divy, jsou nedostupné, nestačím na to, říká. Ale nestěžuje si na to, nepůsobí to v něm žádnou trému. Že by si byl sebou tak jist, tak jist svou bezúhonností, tak jist, že nemá před Bohem co skrývat? Nechce se nám to věřit. A ani tomu věřit nemáme, závěrečné verše vypovídají o něčem jiném než o sebejistotě: Bože, zkoumej mě, ty znáš mé srdce, zkoušej mě, ty znáš můj neklid, hled, zda jsem nesešel na cestu trápení, a po cestě věčnosti mě ved! Takto by přece neprosil někdo, kdo by si byl sám sebou jist.

A nejen to. Žalmistovo vyznání vyrůstá z jistoty, že Bůh je vždycky a všude přítomný jako ten, kterému je možno říkat TY, kterého je možno oslovovat. Nemusíš na něj volat, jako by byl někde daleko, nedostupný a nepřístupný. Jsou také takové žalmy. Hospodine, jak dlouho se ještě chceš přede mnou skrývat? Náš dnešní žalmista zpívá na jinou notu: Ty, Hospodine, jsi vždy a všude blízko, tak blízko, že k tobě mohu mluvit a oslovovat tě, říkat ti TY. Jeden ze současných teologů při výkladu tohoto žalmu říká: "Kdyby tento žalm psala naše zkušenost, zněl by jinak: Nikdo mě nezná. Ať sedím nebo stojím, ať chodím nebo ležím, nikdo o tom neví. Chci něco říct, ale nikoho to nezajímá." Je to jistě nadsázka. Jistě jsou také lidé, které naopak velmi zajímá,

co děláš a říkáš, cos dělal a říkal, komu jsi to říkal a proč jsi to říkal, kteří se snaží dopátrat toho, kudy chodíš, kam chodíš, s kým chodíš. Ala my žel velmi často nevíme, jestli právě tyto lidi bychom rádi důvěrně a vděčně oslovovali osobním zájmenem TY. V celém tomto žalmu je však zájmeno TY nejdůležitějším slovíčkem. Ty, Hospodine, Ty, nikdo jiný. Jsou věci, které o mně druzí lidé nevědí. Jsou věci, které pořádně nevím ani já o sobě, říká Augustin ve svých Vyznáních. Ty to však víš, Ty o mně víš, i kdybych si ustlal v hrobě, v podsvětí, ano i ve tmě nejčernější a v jámě nejhlubší, kam jsem upadl pro svou nemoudrost, ano i v pekle, kam si dláždím cestu dobrými předsevzetími. Není místa tak odlehlého, není tmy tak černočerné, že bys tam netrefil a nedosáhl. A až budu někde beze svědků umírat - i tehdy budeš se mnou, až už nebude človíčka, který by si vzpomněl a přinesl mi kytičku na hrob - ještě i tehdy budu v tvé paměti. A náhle, z hrobu po smrti, přeskočí žalmistův pohled do hrobu před zrozením: Tobě nezůstala skryta jediná z mých kostí, když jsem byl v skrytosti tvořen a hněten v nejhlubších útrobách země. Tvé oči mě viděly v zárodku. Je to samozřejmě mytologie (člověk se rodil v útrobách Matky země), ale je tu vyjádřeno něco velmi zvláštního: Ne teprve, když jsem si tě uvědomil, ale ještě dříve, než jsem vědomí nabyt, ano i poté, co jsem vědomí ztratil, ty jsi a zůstáváš TY. Nejsi výplodem mé mysli, mé náboženské potřeby, mé neuspokojené touhy - v tom

Dokončení na str. 2

Giuseppe Arcimboldo: Podzim, 1573

Církev je obecná

Obecná se řekne řecky katoliké, což znamená univerzální, pro všechny lidi na světě. Třebaže fakticky ještě není rozšířena po celém světě, neboť existují končiny, kam se církev s evangeliem ještě nedostala, zůstává její univerzalita v platnosti: evangelium je určeno všemu stvoření na zemi. Člověk byl stvořen, aby patřil církvi, Bůh ho určil Kristu. Jeho evangelium se nevzdává žádného člověka, ať bílého nebo černého, vzdělaného nebo prostého, chudého nebo bohatého, věřícího nebo nevěřícího. Kristova pravda a milost je určena všem lidem a církev jim to sděluje a přivlastňuje. Tak uznale a vděčně, až obdivně mluvíme o Kristově církvi, ačkoli víme, že církev není náš cíl, je jen předvoj Božího království, které přichází. Bez církve se však sotva kdo do Božího království dostane.

Předmětem zájmu a péče církve se stal svět. Církev je obecná, pro celý svět. Evangelium Ježíše Krista neobsahuje nic posvátného, nic, co by bylo v protikladu ke světu. Je světské či právě lidské. Nevytahuje věřícího ze světa. Nechává ho žít světsky v podmínkách tohoto světa, v poslušnosti Boha ovšem. Nenabízí mu cestu do kláštera. Čtenáři si vzpomenu, že v polovině minulého století se také u nás v Československu v některých evangelických kruzích hojně debatovalo o nenáboženském výkladu evangelia, jak o něm psal z vězení německý teolog Dietrich Bonhoeffer. Sekularizace, zesvětštění bylo přijímáno jako dobrý a pravý cíl evangelia. Výsledkem těchto debat zůstává poznání, že evangelium na rozdíl od všech náboženství zrušilo protiklad mezi svatým a světským, mezi posvěceným a všedním. Scénou, na níž se odehrává křesťanská víra, je známá nebezpečná cesta mezi Jeruzalémem a Jerichem (L 10,30), kde vládnou lupiči na potvrzení, že svět ve zlém leží. Jeden den v týdnu, neděle, kdy se církev shromažďuje, přispívá k mylné domněnce, že církev vytváří pro sebe zvláštní, svátostný prostor a čas. Ten omyl dotvrzujeme my, křesťané, když Bohu rezervujeme jen den Páně, aby ostatní dny patřily jen nám. Prvotní církev takový rozdíl mezi dny nedělala. Neposvěcovala, nevyráběla svaté věci a svaté dny, naopak vše zesvětšťovala a věřícího učila, jak světsky má na světě jednat: pochválila Samařana, jenž se sklonil k okradenému a ubitému člověku a věnoval mu všechnu péči, ba i peníze. Zároveň odsoudila kněze a levity, kteří - s ohledem na rituální čistotu nebo protože spěchali do chrámu se mu vyhnuli.

Avšak tentýž Nový zákon, který nás posílá do světa, současně nás před ním varuje: "Nepřipodobňujte se světu tomuto," napíše apoštol Pavel (Ř 12,2) a apoštol Jan ještě tvrději: „Nemilujte svět ani to, co je ve světě“ (1J 2,15). Z takových a podobných výroků vysvítá, že církev Ježíše Krista, představující ve světě nový lid, stvořený Božím slovem, stojí proti světu a jeho způsobům v opozici. Dodnes si připomínáme Petra Chelčického (15. stol.), který odsou-

Dokončení na str. 2

Jan Nohavica

Pokračování příště

Bůh – Vševěd

Dokončení ze str. 1

případě by ses musel se mnou zrodit a se mnou umřít. Už sto padesát let se nás někteří myslitelé snaží přesvědčit, že Bůh je jen obraz naší mysli, výtvor naší fantazie, naší neuspokojené touhy. Žalmista však vyznává něco jiného a zpívá jinou píseň.

Ale cožpak není Bůh také našim soudcem? Ovšemže je i soudcem a ví to i žal-mista. Soudí nás, i když na nás hledí. Nedívá se na nás dobrácky, ať děláme, co děláme, tak jako můj dědeček dobitivě viděl-neviděl, když jsem asi jako tříletý házel na zem babiččiny porcelánové hrnečky jeden za druhým. Ne, Bůh není takový dědeček, on nepozoruje s věčným úsměvem naše eskapády a útoky, on natahuje svou ruku, zůstává naším soudcem. A žalmista v závěru tohoto žalmu přímo prosí, aby Hospodin byl a zůstal jeho soudcem: Bože, zkoumej mě, ty znáš mé srdce, zkoušej mě, ty znáš můj neklid. Jiný žalmista přímo volá a žado-ní: Sud’ mě, ó Bože! Na tomto soudu se nic neutají. Ale bude to jeho soud. Mne v poslední instanci bude soudit on, nikdo jiný. Zatím mě soudí, posuzují lidé, nemůže to být jinak. Zatím mě soudí i mé vlastní svědomí. Nemůže to být jinak. Ale nad to a mimo to existuje soudní instance, která nepatří žádnému člověku, ani mně samotnému, nýbrž Hospodinu, kterého oslovuji jako TY. A on již svůj soud svěřil svému Synu, tedy soudí mě ten, který o mě zápasil, za mne na kříži zemřel, pro mne vstal z mrtvých, ten soudce nejspravedlivější a nejmilosrdnější. Boží soud žije v lidových představách jako místo hrůzy a děsu, den hněvu - poněkud právem, neboť je to soud, kde soudce již zná celou kauzu doposledka. Ale jsou už známy i situace, kdy tento soud byl zdrojem naděje a posily, a neby-lo to jen u Jana Husa, který svou při předal „soudci nejspravedlivějšímu“, Ježíši Kristu, byly i chvíle méně dramatické, všednější, když si lidé říkali, když jsme si říkali: Vyzpytuj mě, Bože, ty znáš mé srdce, ujni se soudu nade mnou ty sám, nikdo jiný ať už mě nesoudí.

A tento soud již probíhá, probíhá neděli co neděli, když se zvěstuje Boží slovo, již odhaluje naše iluze, spaluje, co život poškozuje a maří, uvádí nás na cestu pravdy. Je to soud nápravy, nikoli pomsty. I proto si s žalmistou přejeme, aby nám Hospodin byl a zůstal blízko v každé chvíli a na každém místě.

Pavel Filipi

(Ze sbírky kázání „Kolik zbývá z noci“, Kalich 2006)

Církev je obecná

Dokončení ze str. 1

díl církev, že se ve 4.století spřátelila se světem - tehdy byl vlit jed do církve svaté - a už nepřihlédl pochvalně k tomu, že ovlivnila v dobrém celou evrop-skou kulturu. Církev, která chce být obecná, tímto svým zvoleným názvem nejprve otevírá svou náruč všem lidem a celému světu, ale vzápětí ji uzavírá, aby své před světem ochránila. Dějiny církve dosvědčují, že se před světem uzavírala, když byla pronásledována. Otevírala se mu, když byla trpěna nebo vítána. Leč v tomto případě nedokázala udržet zdravou vzdálenost od způso-bů tohoto světa.V pronásledování se jí lépe dařilo zachovat zdraví a a čistotu Kristova evangelia. Církev však netouží, aby byla pronásledována, naopak se modlí, aby mohla bez překážek zvěstovat evangelium celému světu. Je přece obecná, chce patřit všem tak, jako se Ježíš Kristus stal člověkem pro všechny. Obecná církev, která ho následuje, nepozoruje svět ze zákrytu, vstupuje do něho a chce jej proniknout. Na té cestě poztrácí všelicos ze své instituční nad-řazenosti a svatosti. Znovu se nám tu vynořuje Samařan, jenž se neštítí styku s raněným člověkem. I Starý zákon odsuzuje proroka Jonáše, že opustil město, do něhož byl poslán: "Usadil se na východ od města a udělal si tam pří-střešek. Seděl v jeho stínu, aby viděl, co se bude ve městě dít" (Jon 4,5). Přál mu zkázu. Tak se nechová církev, která chce být obecná, pro všechny lidi a pro celý svět. Tak se chovají sektáři, svátostně oblečení, vyhlázející svou spásu a zkázu všech ostatních. Obecná církev přeje světu to, z čeho se sama raduje: pokoj, který přinesl Ježíš Kristus.

Církev by nebyla obecná, kdyby nebyla jedna. Ale ona je jedna, protože je obecná, patří všem. Tak ji charakterizoval na počátku 2. století Ignatios z Antiochie v obraně proti představám, že do ní patří jen někteří, zvlášť duchovně vyspělí křesťané. Tak to čtu u Petra Pokorného v jeho Apoštol-ském vyznání, str. 116, kde vítá dnešní dobu, která nepochybuje, že do jedi-né církve patří všichni pokřtění Kristovi vyznavači. Jen sektáři odmítají vidět v příslušnících druhých křesťanských skupin plnoprávné křesťany. Pokud jde o uspořádání církve, dává Petr Pokorný přednost zřízení presby-ternímu před biskupským s odůvodněním, že výklad Písma, o němž je pře-svědčena většina, je blíže pravdě nežli mínění menších skupin nebo jedno-tlivců (str. 117) anebo jednotlivce.

V obecnosti církve leží také mocný popud k misii. Ježíš přikázal svým apoš-tolům: "Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky" (Mt 28,19). V Markově podání praví:"Jděte do celého světa a každé evangelium všemu stvo-ření" (16,15). Tentýž misijní náboj obsahují Ježíšova slova o světle, které svítí všem v domě (Mt 5,15). V prvním případě se slova týkají zahraniční misie mezi pohany, v druhém tak zvané vnitřní misie mezi křesťany. O první ani o druhé nemáme v dnešní době téměř zpráv. Ticho, které se tu rozhostilo, svěd-čí o krizi na tomto poli. V každém případě velká misijní křesťanská vítězství na pohanských polích patří minulosti. I vnitřní misie postrádá ducha. Obecnost církve narazila na překážku. Ti, kdo posuzují tuto misijní scénu zblízka, nejsou ochotni vysvětlit misijní ochablost církve jazykovou bariérou, ani kázáním přes hlavy, ani probuzeným nacionalismem národů, který všech-no cizí odmítá. Chybu spatřuji v misijní teologii: misionáři v cizině nebo doma neprovázeli slovo evangelia láskou, která počítá s plným lidstvem, s myslí i srdcem těch, jimž přináší evangelium. Misie provázená tímto násilím musela skončit.

Bez lásky se nic neujme, nic bez ní neroste. Uvědomělá obecnost Kristovy církve nehrozí světu diktátem, je nesena láskou, a ta je trpělivá, laskavá.

Josef Veselý

Co se to děje?

Současné pozdvižení v muslimském světě nápadně připomíná jiné po-zdvižení, které nastalo před několi-ka měsíci kvůli dánským karikatu-rám Mohameda. Lze se obávat, že nynější pozdvižení nebude posled-ní. Co se to vlastně děje?

Zatímco karikatury, jež vyšly v časo-pise, který si mohl kdokoli koupit, bylo možno skutečně chápat jako pokus o urážku zakladatele islámu, nynější povyk je kvůli papežově přednášce, jejímž cílem rozhodně nebylo muslimy či kohokoli jiného napadat. Většina z nás, Evropanů – a dokonce i většina z nás, křesťanů, kteří jsme v Evropě v menšině – by se o té přednášce vůbec nedozvědě-la, kdyby nedošlo k prapodivným reakcím v muslimském světě. Doká-žete si představit symetrickou reakci v Evropě, kdyby dejme tomu nějaký imám či ajatolláh citoval jistého arabského spisovatele z 14. století, který by se vyslovil neuctivě dejme tomu o sv. Augustinovi? Taková představa je zcela absurdní. Předně by evropská média takové přednáš-ce vůbec nevěnovala pozornost, ale i kdyby ano, pak bychom si nanejvýš možná pomysleli, že onen arabský učenec z 14. století se hodně mýlil. Nevím, jak vy, ale já se nemohu zba-vit pocitu, že tyto akce někdo řídí. Co asi sleduje? Ale kromě skuteč-nosti, že někdo tyto kampaně vyvo-lává a režíruje, je tu skutečnost další: Jak to, že v islámském světě dochází sluchu? Čím to, že se miliony lidí rozčilují kvůli nějaké papežově

přednášce, kterou slyšel velmi ome-zený počet posluchačů?

Tyto otázky mne zneklidňují. Ještě více mne ale zneklidňuje, že reakce mnoha muslimů potvrzují ono po-dezření, které, pokud jsem věci dobře porozuměl, bylo podstatou onoho napadeného sdělení: Totiž že muslimové mají sklon šířit svou víru nikoli argumenty, ale mečem. A ještě více mne zneklidňuje, že si musli-mové tuto absurditu neuvědomují – nebo že je jim to jedno. Už jsme si zvykli, že muslimští násilníci se nezdržují nějakým rozlišováním míry zavinění. Bylo tudíž vypáleno několik kostelů. Co na tom, že neby-ly katolické! V Mogadišu byla zabita řádová sestra, která přijela do Somálska nezištně pomáhat – musli-mům!

Občané, tady nás někdo nenávidí a chce zničit! Tato nenávist je velmi radikální a nezdá se, že by se časem uklidňovala. Bojím se, že všechny pokusy nějak muslimům vyjít vstříc selhávají. Myslím, že je na čase, aby-chom si připustili některé trpké sku-tečnosti.

Předně: Multikulturalismus byl zásadní chybou a je slepou uličkou. Chce-li Evropa přežít, musí tuto ide-ologii zásadně a hluboce odmítnout. Je potřeba kousnout do kyselého jablka a radikálně omezit styky s is-lámským světem. Tam, kde se vraž-dí, bláboly o dialogu nemají smysl. Jak psal nedávno Benjamin Kuras v MF Dnes, rozhodně není třeba spě-chat do schengenského prostoru.

Antisemitismus a církev

Pokračování z č. 30

Středověké antisemitské stereotypy

Po křižáckých válkách se rozšířily tři nejčastější pomluvy, které obviňovaly Židy ze znesvěcování hostie, z rituál-ních vražd a ze šíření nemocí.

Obvinění ze znesvěcení hostie souvi-se-lo s ustanovením IV. lateránského koncilu, který vyhlásil jako církevní dogma, že v hostii a víně je při svátos-ti přijímání skutečně přítomno Kristo-vo tělo. Brzy se objevila obvinění, že Židé - „nepřátelé Krista" - hostii tupí a týrají. Barvitě podrobnosti údajných případů jítřily protižidovskou nená-vist a od 13. století se odehrála celá řada zinscenovaných procesů prová-zených mučením a popravami. Na na-šem území mělo toto obvinění za ná-sledek vyvraždění Židů v Kouřimi roku 1338. Absurdnost těchto obvinění spočívá i v tom, že byla založena na předpokladu, že Židé věří ve zmíněné křesťanské dogma.

Obvinění z rituálních vražd jsou pří-kladem „lidové tvořivosti" interpretu-jící církevní autority, které soustavně popisovaly Židy jako nečisté a zvrhlé. Podle těchto obvinění mají Židé zvláštní potěšení z mučení nevinných, především dětí a panen. Dále se jim připisovala snaha používat křesťan-skou krev jako lék nebo ji přidávat do nekvašených chlebů při svátku pe-sach. Marné byly poukazy rabínů, že judaismus přísně zapovídá používání byť jen zvířecí krve, natož lidské. Čím grotesknější a zvrhlejší obvinění, tím hůře se dokazovala jeho nepravdivost. V roce 1336 bylo v Praze upáleno ně-kolik desítek Židů obviněných mimo jiné z toho, že „užívají křesťanské krve". Mohutný ohlas této středověké pověry jsme v Čechách zaznamenali ještě na samém konci 19. století v tzv. Hilsnerově aféře. V arabském světě jsou filmy a knihy s touto tematikou

běžné dodnes. Morové rány sužující Evropu ve 14. století vyvolaly ještě další obvinění: Ži-dé prý otravují stud-ně a prameny a způsobují tím mor. Vinou takto vzedmuté vlny násilností bylo vyhlazeno několik desítek celých židovských obcí.

Postoj k Židům v době reformace

V dějinách církve je za jeden z vý-znamných mezníků považována re-formace, která je spojena zejména se jmény Martina Luthera a Jana Kalvína. Postoj Martina Luthera vůči Židům byl velmi rozporuplný. Zpočátku se proje-voval vstřícně a ostře kritizoval katolic-ké pronásledování Židů i likvidaci Talmudu. Když jej katolíci obvinili, že je sám napůl Žid, odpověděl spisem „Ježíš Kristus se narodil jako Žid", ve kterém je jeho vztah k Židům určován Biblí. Později však, když se nesplnilo jeho očekávání, že Židé přijmou jím hlásané evangelium, vystupoval jako jejich stále ostřejší odpůrce. Jeho traktát „O Židech a jejich lžích" patří k nejzá-štipnějším protižidovským spisům v dějinách křesťanství a ovlivnil němec-

K úvaze

„V Indii jsou pořád ještě lidé, kteří vyznávají, že život je důležitější než umění někam to dotáhnout a něčeho dosáhnout, že báseň je důležitější nežli úřední spis a že umět se milo-vat se ženou je důležitější než umět číst a psát” (Eda Kriseová - Čísi svět). *Snad i proto máme na Západě letní prázdniny a dovolené, abychom alespoň na chvíli odložili svůj shon, své kategorie, své myšlenkové válhy a míry. V tom tempu, do jakého jsme strženi, potře-bujeme odstup od sebe sama, a proto taková letní dovolená je docela dobrou příležitostí. Ani nemusíme do Chorvatska, stačí někde brouzdat se lesem, máchat se v jezeře, přečíst si román, obejmout svou ženu, zapomenout se dřít na hodinky a odevzdat se zázraku bytí samotného. Ale i ta dovolená má svůj konec, a pak nás čeká návrat do každodenní rutiny. Co to pro nás znamená? Vzdorovat všem verzím hesla TIME IS MONEY znovuobjeve-ním sabatu, křesťanské neděle. Bohoslužby jako projevu alternativní kultury. Celý neděl-ní den v církvi, v rodině a v soukromí přijímat jako čas, který nás upomíná na řád bytí. Být je víc než mít. Být je dar. Být je zázrak. Být milován - to je evangelium. To nám při-pomíná neděle.*

A proto nic nedělám. Jen se kochám bytím samotným. Bohu díky.

Martin T. Zikmund (Zpravodaj pražského seniorátu ČCE / září 2006)

Neměli bychom se vzdávat kontroly nad tím, koho do své země pouští-me. A rozhodně bychom neměli dovolit, aby Francie či Británie měly možnost svůj narůstající problém s muslimskou menšinou exportovat do zemí ještě nezasažených.

Vím, že budu označen za xenofoba. A s plným vědomím říkám: Ano, jsem xenofobní. Toto slovo řeckého původu znamená „mající strach z cizinců". Je-li takto definováno, mu-sím si přiznat, že jsem selektivně xenofobní. Nemám například strach z Ukrajinců, Moldavanů, Litevců či Lotyšů. Nemám strach ani z Řeků, Arménů či Indů (pokud to nejsou indičtí muslimové). Nebojím se, že mne zavraždí nějaký pravoslavný Ukrajinec nebo vietnamský budd-hista. Ale mám strach – velký strach – z muslimů.

Tím nechci říci, že neexistují i „hodní" muslimové. Jistě zdaleka ne všichni muslimové jsou teroristé. Jistě zdaleka ne všichni jsou fanatici. A patrně se mezi nimi najdou i mnozí, kteří si nepřejí „smrt Zápa-du". Jenže mám silné pochybnosti o tom, zda je dokážeme rozeznat, když přijíždějí do naší země.

Volám po vztyčení vysokého plotu mezi námi a muslimským světem. Až si muslimové udělají doma pořá-dek a budou i ve své praxi skutečně tak mírumilovní, jak hlásají, že jsou, můžeme v tomto vysokém plotu pootevřít dveře.

Vysoké ploty dělají dobré sousedy.

Dan Drápal

kou evangelickou církev na dlouhou dobu. Lutherovy výroky se později staly vítanou zbraní v arzenálu naci-stické protižidovské propagandy. Malá odbočka: Lutherův příběh zosob-ňuje nebezpečí, které je zejména pro křesťany ve vztahu k židům aktuální dodnes: jakmile se židé nezachovali podle jeho představ, jeho přátelství se proměnilo v nenávist. Skutečný test motivů přátel Izraele přijde tehdy, když židé dělají něco jiného, než co my od nich očekáváme.

Církev a antisemitismus dnes

Antijudaismus, který se v církvi prosa-dil už v jejich počátcích, tak přežil i období reformace a projevuje se mezi křesťany všech denominací až do moderní doby. Je nepochybné, že v Evropě byly dlouhé generace napáje-ny hořkým pramenem protižidov-ských předsudků, jejichž vliv přetrvál, i když již církev ztratila své dominant-ní postavení. Z této setby vyrostlo nespočet krutých protižidovských akcí a byla připravena půda, ve které se

Dokončení na str. 4

Budiž pochválen

Seděl jsem se svým kamarádem husitským knězem Alešem v zahradní restauraci a vychutnávali jsme si poslední paprsky zářiového slunce, když mu zazvonil telefon. Chvilku do něj mluvil, asi třikrát řekl: „Ano, Hospodin budiž pochválen“ a já viděl, jak se mu oči radostně rozsvítily. „Zase to zafungovalo," řekl spokojeně, když hovor ukončil. „Co zafungovalo?" vy- zvídal jsem. Zním ho už šest let, vždycky si myslím, že poměrně dobře – a vždycky mě znovu překvapí. I tentokrát mě překvapil. Začal mi vyprávět, jak v roce 1969, ještě jako mladý teolog, byl na prázdninovém táboře teologické mládeže v Taizé ve Francii. Pět kluků, Francouz, Španěl, Němec, Švýcar a on jako Čech, kteří bydleli ve společném stanu, se tehdy dohodlo, že se každý večer ve 22 hodin střeoevropského času spojí na dálku ke krátké modlitbě. S žádným určitým obsahem a dokonce ani s žádnou danou formou. Jen jako jakési krátké zastavení na konci dne s vysláním jakéhosi pozitivního impulsu ostatním.

„Byla tuhá totalita, po druhé jsme se

sešli náhodně a o jedenáct let později ve Vídni," vyprávěl. „Mezitím jsme ale všichni řekli o tomhle tajemném spikleneckví dalším spřízněným duším a bylo nás už padesát. Zůstávali jsme ve spojení, lidí po celém světě přibývalo, takže jsme si postupně vytvořili čtrnáct jakýchsi střediskových buněk, abychom byli vůbec schopni navzájem komunikovat. A naše krátká večerní modlitba nebo meditace, chceš-li, už dostala krom té obecné i konkrétní náplň. Snažili jsme se vysílat dobro - nebo jak to nazvat – těm z nás, kteří se ocitli v těžkých nesnázích. Mám na mysli něco opravdu zásadního – třeba smrtelnou chorobu. Dnes je nás asi pět set, kněží i laici, katolíci, protestanti, muslimové, buddhisté, dokonce i ateisté v sedmdesáti čtyřech zemích světa. A čas od času se povede něco, co mě opravdu potěší. Víš, kdo mi volal? Paní, jedna z nás, která před časem onemocněla rakovinou. Poslední týdný jsme se soustředili na ni. A vida – rakovina je pryč. Mám dnes hezký den."

Seděli jsme chvilku mlčky, sledovali

listnaté stíny na našich pivních sklenicích, jak slunce sestupovalo korunami stromů, a poslouchali z výčepu doléhající televizní zprávy. V Maďarsku sílily pouliční násilnosti, náš nový ministr vnitra si vyměňoval ostré věty s odstupujícím premiérem, nešťastný akcionář z Havířova zastřelil dva nevinné lidi a pak i sebe. Samé důležité události.

„Už jsem z těch pěti zbyl jen sám“ řekl Aleš po chvilce. „Španěla zastřelili Baskové. Němec zemřel na infarkt na dálnici, Švýcara zabili ve Vietnamu, kde byl jako pozorovatel UNESCO, Francouz zmizel v Indočíně, když tam pátral po pirátech." Dopil pivo a kývnul na vrchního, že budeme platit. Nepřemlouval jsem ho, abychom si dali ještě jedno. Má to k sobě na faru daleko, nejvyšší čas, aby stihnul být o desáté doma.

„Proč jim nezadáš to své trápení?" zeptal jsem se. Před lety ho muslimové kamenovali v Pákistánu, trpí od té doby silnými bolestmi hrudníku a žeber.

„Prosím tě!" ucedil pohrdavě. „S takovou blbostí nemohu přece nikoho obtěžovat. Vždyť je to jen bolest!"

Josef Klíma
(LN z 23. 9. 2006)

6

Pohádka pro nemocné

V nemocnici opravdu není moc zábavy. Proto starší pacienti, jakmile se udrží na nohou, utíkají do jídelny, kde je televize. Pokud jde o mláďata, která nemusí ležet, mohou jít po měření teploty a po vizitě do místnosti, která slouží zároveň jako herna i učebna. Ti nejmenší tu mají řadu hraček, které jsou ovšem kvůli bacilům většinou omyvatelné. S většinou mláďaty učitelka Koza opakuje některé věci ze školy, aby se jim během léčení všechno nevykouřilo z hlavy. Občas také shromáždí kolem sebe všechny, kdo mají zájem, a vypravuje pohádku. Poněvadž už přecházím o berlích, nenechám si žádnou pohádku ujít. Převyprávím vám alespoň jednu:

"Pší mamince se narodila tři štěňátka. Dvě byla pěkně kulaťoučká a rostla jako z vody, ale to třetí mateřskému mlíčku zrovna moc nedalo a také později zaostávalo za bratříčky a málo rostlo. Ani poprat se se sourozenci pořádně nedovedlo. Když byly štěňátkům asi čtyři měsíce, přišli se na ně podívat cizí lidé a dvě statná štěňátka si koupili a odnesli domů. "Co ale budeme dělat s tímhle mrňouskem?" říkal chovatel, kterému pejsci patřili. "Vždyť je jako za groš kudla!" V téměř domě však bydlela stará paní a když slyšela, že o hubené štěňátko nemá nikdo zájem, prohlásila: "Ale to já si toho Drobečka ráda vezmu. Jsem docela sama a on mi alespoň bude dělat společnost." A

tak se Drobeček odstěhoval ke staré paní. Špatně se u ní neměl. Neměla sice peníze na drahé konzervy pro psy, ale o všechno se s pejskem dělila. Hlavně si však s ním pořád o něčem povídala. Drobeček nedovedl mluvit jako maxipes Fík nebo kocour Mikeš, ale pozorně sledoval každé slovo. Brzy rozuměl téměř všemu - ještě lépe než velicí hafani, kteří chodí

se svými pány na cvičišť. Potom však Drobečkova lidská přítelkyně začala pstonávat, přede- vším pomalu ztrácela zrak a sluch. Drobeček se však naučil bezpečně ji převádět přes silnici, i když tam jezdilo auto za autem. Když se vraceli domů,

přinesl staré paní ke křeslu pantofle. A když listonoška zazvonila u dveří, upozornil na to nahluchlou paní pořádným štěkotem. A tak je vidět, že i drobečkové jsou schopni konat užitečné věci."

Tak se mi zdá, že tohle vyprávění ani moc pohádka nebylo. Ale doopravdy se mi líbilo. Taky chci být jako Drobeček, i když jsem Krůtě. Teď nevím, co je lepší: každého přeprat, nebo umět někomu, kdo to potřebuje, posloužit?

Lidem občas pomáhají různá chytrá zvířátka. Bůh je k tomu uzpůsobil. Není to vždy pohádka.

Daniel Henych

Pokračování

Svatošová Marie: Na minutu s Ladislavem Kubíčkem – Zapalují?

Karmelitánské nakladatelství Kostelní Vydří 2006.

Je to až kupodivu, že na kvalitu některých lidí přicházíme až ve chvíli, kdy již nejsou mezi námi. Teprve poté, co v r. 2004 MUDr. Ladislava Kubíčka, katolického kněze v Třebenicích zákeřně dva lidé zavraždili, dozvídáme se z nyní publikovaných prací o tom, jak vzácný člověk to byl. Dozvídáme se to zvláště díky paní MUDr. Marii Svatošové, která se stará o to, aby se neztratilo to, co tento moudrý muž mezi námi rozsíval. V současné době dostáváme do rukou knížku relativně útlou (111 stránek) malého formátu, ale bohatého obsahem. Jde o zveřejnění celkem 92 autorových úvah z let 1976 - 2004, které měl v kruhu svých nejbližších.

U takovéto knížky se těžko píše přehled. Podstatně důležité pro její zvážení je zveřejnění několika ukázek. Zkusme se proto zaposlouchat do některých úryvků: Chceme-li léčit a vychovávat druhé, je třeba...zvyknout si neodpovídat okamžitě, ale chvíli se odmlčet a aspoň střelnou modlitbou kontaktovat Ducha svatého a požádat ho v konkrétní situaci o konkrétní radu. (9) Dar vědění je suma moudrosti a poznání, která je plodem práce celých generací a ke které máme každý svou práci přispět. K tomu jsme dostali potřebné hřivny, k tomu dostáváme i potřebný čas. Nikdo své schopnosti nedostal jen pro sebe, dostal je ke službě druhým (11).

Co si představuji pod pojmem zbožnost? Bůh musí být živě přítomný ve všem, co dělám.Vůbec mu nezáleží na výsledku. Záleží na snaze, na ochotě a na vůli.Je na mně osobně dost dobře vidět, že zbožnost je cosi radostného? (13)

Já mohu svou životní roli nějak nemastně a neslaně odflinkat. Mohu ji zahrát s nadšením... Kdo kazí hru Tvůrce, kazí podívanou druhým (17). Režisér ví, koho si vybral, a není

naším úkolem zkoumat, jestli role není nad mé síly. On čeká od nás, že každý den svého života prožijeme plně a v souladu s Boží vůlí. Tu je nutno poznávat. Nestačí jen říkat „bud' vůle tvá", je nutno se zastavit, odmlčet a čekat na odpověď. Nevést jen monolog. Mohu tvrdit, že moje modlitba je dialogem? (1). Člověk může být sobcem i v duchovním životě. Pozor na to! Věřit a plnit příkázání jenom proto, abych se dostal do nebe, to je málo. Cílem musí být oslava Boha. Zahrát dobře svou roli, to je všeobecné poslání. Ptejme se přitom: „Jak konkrétně mohu já přispět k oslavě Boha?" (20).

Neplnění blahoslavenství hřích není, ale jejich plnění je úkol. Chceme-li,

Elijáš Tišbejský

Za totality u nás vycházelo málo křesťanských knih a křesťanská beletrie byla zcela zakázaná. Dávali jsme se závistivě za hranice, kde např. v bývalé NDR vycházely mnohé křesťanské povídky i celé romány. U nás to mělo za následek, že ve sborech ubývali beletristé, kteří byli odkázáni na těch málo časopisů, které směly vycházet. Proto je třeba uvítat, že se nyní křesťanští beletristé začínají objevovat. Mezi ně se zařadil také Petr Plaňanský svou novelou Tišbejský (vyd. Návrat domů, Praha 2006, 104 str.) o proroku Elijášovi. Autor se nesnaží reprodukovat biblický příběh v historickém sledu událostí. Novela je koncipována tak, že Eliáš rozmlouvá se svým žákem Elíšou a připomíná mu Boží jednání, které směli prožít. Vyprávění začíná a končí dnem, kdy byl Eliáš vzat do nebe. Do tohoto rámce pak je vpleten obraz doby, charakterizované vládou krále Achaba a královny Jezabel, s nimiž sváděl Eliáš tuhý zápas. Autorovi se podařilo podat velice

aby symfonie naší generace vyzněla krásně, musí být naše hra plná krásy novozákonní. A toho dosáhneme plněním blahoslavenství. (25). Nervozita je typický úkaz dnešní doby. Nebýt v dnešní době nervózní je už samo o sobě výkon. S nervozitou souvisí neradostnost. Těžko si představit, že existuje radostný neurotik. Kdo je naplněn pokojem tak, že ho kolem sebe šíří, nemůže být nervózní a vzteklý. Je nakažlivě radostný. Radostnost je apoštolát, který svět přijímá ochotně. (26). Tomu, kdo se rád zamýšlí nad podněty k moudrosti, je možno tuto knížčku doporučit s dobrým svědomím.

Jaro Křivohlavý

Anglická verze průvodce Prahou po stopách reformace

z pera ThDr. J. Ottera (v překladu PhDr. J. Michaelové) již vyšla ve vydavatelství KALICH - opět v úhledné grafické úpravě a výrazně barevné obálce P. Nesrovnala. -K fotografii titulní strany obálky připojujeme překlad průvodního textu na vnitřní chlopni obálky: Tento průvodce po procházkách Prahou představuje „Zlatou Prahu", označovanou též obrazně „mater urbium" (matka měst), i jako „matku české reformace". Zde v Praze se zrodila první reformace v Evropě a zde byla i živena, - od svých počátků na Karlově univerzitě, nesoucí tehdy i případné latinské označení „alma mater" - „živná matka". Tato knížka se liší od jiných Průvodců Prahou právě svým specifickým zaměřením na pamětihodnosti spojené s českou reformací. Autor však - v návazání na své další knížky o reformační historii - věnuje zvláštní pozornost i ekumenické dimenzi české reformace. Knížka provádí návštěvníky Prahy po hlavních městských čtvrtích - podle pěti okruhů o průměrně jedenácti zastaveních, v časovém rozsahu 45-60

minut. Při každé zastávce podává bližší informace o historii navštívené památky a zvláště o hlavních osobnostech s ní spojených. (Abecední rejstřík obsahuje přes 100 lokalit a odkazy na 175 osobností.) Ve zvláštní kapitole pak autor podává krátký přehled dějinných vztahů a kontaktů mezi husitskou Prahou a středověkou Anglií. - Tento nový způsob Průvodce vznikl na základě autorových historických výkladů pro anglicky hovořící hosty z ciziny a z průvodcovské služby pro přátele a hosty ze zahraničí.

Krámská cena této publikace o 174 str. je v knihkupectví KALICH 150,- Kč, stejně jako při české a německé verzi průvodce.

- Opět i sleva při hromadném odběru.

IV. mezinárodní konference Moravian

Ve dnech 14. a 15. října se v Suchdole nad Odrou skuteční setkání, kde v sérii přednášek a referátů budou zveřejněny a zhodnoceny nové poznatky o Moravanech, kteří na počátku 18. století emigrovali pro víru otců ze severní Moravy, aby obnovili Jednotu bratrskou v cizině a skrze ni vykonali práci, která se nesmazatelně zapsala do historie Moravy.

Pro letošní konferenci bude hlavním tématem výročí 300 let od narození Davida Schneidera, vůdčí postavy Suchdolanů před velkým exilem, a výročí 275 let misie Jednoty bratrské. Moravian, historicko-vlastivědná společnost v Suchdole nad Odrou, připravuje pro dva dny zajímavý program. V sobotu od 13 h to bude po slavnostním zahájení vyhodnocení výtvarné soutěže pro žáky ZŠ „Jak znám svůj region Kravařsko a Po-odří“. Následují přednášky - O. Srba:

Antisemitismus a církev

Dokončení ze str. 2
mohly ujmout obłudné Hitlerovy zá-měry. Církev až na čestné výjimky v té době mlčela. Když se po válce svět dozvěděl o hrů-zách šoa, znamenalo to šok i pro křes-tány. Postupně tak v posledních 60 letech sledujeme proměnu jak teolo-gie, tak praktických postojů. Přesto se nedá říci, že by dnes postoj křesťanů byl univerzálně jiný než v minulosti. Především je nutno konstatovat, že pod pojmem „křesťané“, jímž pozorovatel zvenčí označuje zdánlivě jednoli-tou skupinu, se ve skutečnosti skrývá mnoho různých skupin, které se liší teologií, obřady a zvyklostmi i postoji k mnoha otázkám. Navíc ani uvnitř většiny denominací a křesťanských společenství nejsou právě názory na Izrael a židovství jednotné a dělicí čára vede často napříč všemi dosavadními strukturami. Nepochybně jsme svěd-ky jakéhosi vývoje, který dosud zdale-ka není ukončen.

Dnes prakticky všechny církve odmí-tají historický antijudaismus, tedy obvinění Židů z vraždy Božího syna a tzv. teologii náhrady, a leckdy vyjadřu-jí chvályhodné uznání vlastní viny. Podle mého soudu však skutečným testem, zda došlo k proměně, je náš vztah nikoli k mrtvým, ale k živým. Mám na mysli takové otázky, jako je legitimita existence státu Izrael nebo ochota věřit různým protizidovským předsudkům, které nejsou ničím jiným než starým antisemitismem v moderním hávu.

Příkladem mohou být různé teorie spiknutí, podle kterých např. zničení newyorských dvojčat zosnovali Židé: to je alternativa teorií o židovském spiknutí k ovládání světa, jak jsou popsány např. v podvrhu carské tajné služby známém pod názvem „Pro-tokoly sionských mudrců“. Nebo dvojí metr při posuzování činů Izraele v blízkovýchodním konfliktu, manipu-lace s fakty a vytrhávání zpráv z kon-textu. Výsledkem takové jednostranné propagandy je srovnávání Izraelců s nacisty. To je nejen nechutné, ale velmi nebezpečné: Židé se takto dehumani-zují, což je první krok k tomu, aby se jejich likvidace stala morálně přijatel-nou. Přesně stejně postupovala hitle-rovská propaganda, která neustále hovořila o potřebě „bránit se proti Židům". Stále více se objevují karika-tury se středověkým motivem rituální vraždy atd. Uplatníme-li tato kritéria, chování křesťanů není jednoznačné. Vatikán se

David Schneider a ing. Pleva: 275 let misie Jednoty bratrské. Pak vyslechte referáty k 24 postavám Jednoty bratrské, jubilujícím v letech 2005 - 2007. Předneseny budou referáty při-nášející nové historické skutečnosti. Po ukončení této části bude slavnost-ně zasazen strom z Ebersdorfu - místa úmrtí Davida Schneidera a zahájena vernisáž nové expozice „Do všech koutů světa“ a výstavy Biblí a starých tisků v muzeu Moravských bratří. Večer bude možné zúčastnit se pane-lové diskuse na téma Moravští bratři a prohlédnout si Muzeum obce. V neděli budou od 9 h bohoslužby Jednoty bratrské v Domě kultury a po nich zájezd po památkách na Kristiana Davida. Záštitu nad konferencí převzali sta-rosta obce Suchdol nad Odrou ing. Miroslav Ondračka, starosta města Pilawa Górna Ryszard Lewicki a bis-

kup Jednoty bratrské John Kent ze Surinamu. Konference je spolufinan-cována Evropskou unií. Suchdol nad Odrou patří do Morav-skoslezského kraje, je rychlíkovou zastávkou na trati Přerov - Ostrava. Leží v trojúhelníku měst Nový Jičín, Odry a Fulnek. Na konferenci srdečně zvou pořádaj-cí organizace: obec Suchdol nad Odrou, Klub kultury obce Suchdol nad Odrou, Státní okresní archiv v Novém Jičíně, Muzeum Novojičín-ska, region Poodří, Partnerstwo na Rzeczn Pilawy, Zinzendorfschloss-Berthelsdorf, Archiv der Brüder-Unität in Herrnhut, Jednota bratrská, Moravian, historicko-vlastivědná spo-lečnost v Suchdole nad Odrou. Kontakt: daniel.rican@quick.cz zvalchar@tiscali.cz tel. 556736855, 556736080

Naproti tomu existuje silná podpora Izraele vycházející z názoru, že v moderní historii židů lze vidět prvky naplnění biblických proroctví o návra-tu do Země zaslíbené a svědectví o Boží věrnosti vůči potomkům Abra-hama, Izáka a Jákoba. Tyto názory navazují na teze tzv. křesťanských sio-nistů, které jsou doloženy od počátku 17. století. Původně byly nejvýraznější v tzv. evangelikálních a letničních cír-kvích, dnes již jsou běžné ve všech de-nominacích, včetně katolické a pravo-slavné církve. Např. v české pobočce ICEJ pracují členové 10 denominací od katolíků přes adventisty až po letniční. Sionismus a jeho viditelný úspěch v podobě vyhlášení a udržení židovské-ho státu zastihl většinu církví nepři-pravených. Pro teologii náhrady to byla smrtelná rána, protože ta předpo-kládala, že k něčemu takovému nemů-že nikdy dojít. Postoje křesťanů jsou proto dnes hodně závislé na tom, nakolik je mezi nimi teologie náhrady ještě přijímána. Antisionismus a proti-izraelská propaganda padají na úrod-nou půdu nejčastěji tam, kde existuje podvědomé přesvědčení, že Židé jsou zlí a zvrhlí a kde je židovskému náro-du upíráno jeho zvláštní postavení dané biblickými texty. Není náhoda, že teologie náhrady kvete mezi arab-skými křesťany a že jejich odmítání Izraele se blíží reakci islámu, který má s existencí židovského státu rovněž teologický problém.

Naopak tam, kde je teologie náhrady jasně odmítána, jsou křesťané ochotni vnímat situaci na Blízkém východě v širších souvislostech a jsou méně náchylní nechat se nakazit antisemitis-mem, ať má jakýkoli kabát.

Mojmír Kallus
(*Třebíč, Den proti antisemitismu*)

Praxi liturgické obnovy budou v říjnu studovat v Soběslavi

Blíží se další studijní setkání, pořádané evangelickou liturgickou inicia-tivou. Proběhne 12. -14. října 2006 v Soběslavi s příznačným tématem "Praxe liturgické obnovy".

Jako hlavní host přijal pozvání profesor David R. Holeton, vyučující na ETF a HTF UK v Praze, který přednese příspěvek na téma "Východiska, zkuše-nosti a praxe liturgické obnovy". Na programu tak bude například sdílení zkušeností se zaváděním liturgických změn v církevních obcích v zahraničí nebo prakticky zaměřený workshop.

Jako obvykle setkání zarámuje pravidelné slavení modlitby denních dob a společně prožitý čas vyvrcholí eucharistickou bohoslužbou. Prostor zbude i na rozhovor nad aktuálními tématy.

Na otevřené setkání zve Coena - evangelická liturgická iniciativa. Uvítáme, budou-li nás zájemci z řad široké veřejnosti o své zamýšlené účasti infor-movat na adrese coena@edunix.cz. Na tomto místě také těsně před setkáním zveřejníme podrobný program.

Coena - evangelická liturgická iniciativa

Televize

ČT 1 - 15. 10. 2006

Cesty víry - 14.10

Dítě těch, kteří přežili

Chazanka Lenka Lichtenbergová.

Režie J. Hovorka

Jako malá holčička hrála a zpívala s Jiřím Suchým. Tehdy se jmenovala Lenka Hartlová. Už od dětství vě-děla o tom, že je Židovka, vyrůstala ale bez víry. K velkému obratu v jejím životě došlo ve chvíli, kdy v Izraeli navštívila pevnost Massada. Dnes žije v Kanadě, zpívá nejen své vlastní pís-ně, ale je i kantorkou v synagoze a vede bohoslužby.

Křesťanský magazín - 14.30

Zajímavosti a aktuality ze světa náboženství. Připravili M. Otrřisal a A. Lazarov

Ve třináctém vydání Křesťanského magazínu z Prahy bude mj. pokračo-

Pozvánky

OBČANSKÉ SDRUŽENÍ EXULANT srdečně zve své členy a všechny zájemce o refor-mační historii na svou pravidelnou kon-ferenci, která se bude konat v sobotu 14. října 2006 v kostele Českobratrské cír-kve evangelické v Olomouci, Blahoslavo-va ul. 1. Dopolední program začíná v 10 h bohoslužbami, následovat budou přednášky „Cesta české reformace" a „Re-formace v Polsku v souvislosti s českou emigrací". V polední přestávce konfe-rence se uskuteční valná hromada ob-čanského sdružení. Zde se, kromě jiné-ho, dozvíte i o akcích připravovaných k 380. výročí příchodu českých exulantů do Lešna, zájezdech a budete si moci koupit publikace vydané Exulantem.

*** * ***

BÝVALÝ MUŽSKÝ SBOR CÍRKVE BRATRSKÉ (DŘÍVE SMS) se sejde na písňovém večeru k 50. výročí svého vzniku v sobotu 21. 10. 2006 v 17.30 h v modlitebně CB v Praze 1, Soukenická 15 (zadní dům). Zájemci o sborový zpěv, který bude pro-ložen i několika vzpomínkami a promí-táním dobových fotografií, jsou srdečně zváni (vstupné dobrovolné).

Za přípravný výbor

B. Chán, P. Klement, J. Němec, L. Stifter

*** * ***

MÍSTNÍ ODBOR KOSTNICKÉ JEDNOTY V LYSÉ NAD LABEM zve na přednášku ThDr. Ji-řího Lukla "Bible v různých podobách a Česká biblická společnost", která se bude konat ve sborovém domě ČCE v Lysé nad Labem v sobotu 19. 10. 2006 od 14,30 h. V neděli dr. Lukl poslouží kázá-ním při bohoslužbách od 9 h.

*** * ***

STARŠOVSTVO SALVÁTORSKÉHO SBORU ČCE v Praze 1 zve na koncert Bohdana Miku-láška Cesta a cíl, který se bude konat v neděli 15. října t.r. v 19.30 h. Zpívát budou Zdena Kloubová a Pražští pěvci.

Inzerce

DIAKONIE ČCE - STŘEDISKO V JABLONCI NAD NISOU, TERÉNNÍ PEČOVATELSKÁ SLUŽBA PRO SENIORY, vyhlašuje výběrové řízení na místo ředitelky.

Požadavky:

* ukončené středoškolské vzdělání s maturitou
* praxe v sociální oblasti a zkušenost s řízením neziskové organizace
* znalost fundraisingu
* schopnost týmové spolupráce
* čistý trestní rejstřík
Strukturovaný životopis zasílejte do 31. října 2006 na adresu: Pod baštou 10, 466 01 Jablonec n. N. Případné bližší informace tel: 483 314 051, 721 008 313, e-mail: jablonec@diakoniecce.cz

*** * ***

FS ČCE KRUCEMBURK NABÍZÍ BYT 2+1 ve sborovém bytovém domě v 1. patře. Základní vybavení je k dispozici (kuch. linka apod.), vytápění el. aku-mulační. V obci je MŠ, ZŠ, ZUŠ, zdrav. středisko, pošta. Čisté prostředí Vyso-činy. Nejlépe rodina, event. varhaník, ale není podmínkou. Tel.: 569 697 116 - kazatel sboru.

vat biblická soutěž Po stopách apoš-tola Pavla a pánové Vacek a Vávra nás budou učit nejen dobrým mra-vům při návštěvě mše.

Bohoslužby

15. 10. 2006

ČESKOBRATRSKÁ CÍRKEV EVANGELICKÁ
Braník, Modřanská 118: 9.30 (1. n. rodninná, 3. n. VP) L. Rejchrt - **Dejvice**, Z. Wintra 15: 9.30 Hu-dec - **Horní Počernice**, Třebešovská 2101: 9 - **Jarov**, U kněžské louky 9: 9.30 Plzáková - **Kliment**, Klimentská 1: 9.30 Halamová - **Ko-bylisy**, U školské zahrady 1: 9.30 Erdinger (kaž-dou 1. neděli v měsíci ekumenické česko-korej-ské bohoslužby + VP; 2. až 5. ne 11.30 korejské bohoslužby, kaz. Lee) - **Libeň**, U pošty 6: 9.30 Mazur - **Martin ve zdi**: 19.30 - **Modřany**, Písková 6: 9.30 Šorm - **Nusle**, Žateckých 11: 9.30 Škeříko-vá - **Radotín**, Na betonce: 9.30 - **Salvátor**, Salvátorská 1: 9.30 - **Smíchov**, Na Doubkové 8: 9.30 Mareš VP - **Spořilov**, Donovalská 1862: 9.30 Bísek - **Strašnice**, Kralická 4: 9 Klinecký - **Střešovice**, n. Před bateriemi 22: 9.30 Pavel Pokorný - **Uhřetěves**, Husovo n. 378: 9 - **Vinohrady**, Korunní 60: 9.30 M. T. Zikmund - **Vršovice**, Tulská 1: 9.30 Ort - **Žižkov I**, Prokopova 4: 9.30 Lange - **Žižkov II**, Čajkovské-ho 10: 9.30 Nečas

EVANGELICKÁ CÍRKEV A.V. v ČR
Nové Město, V Jirchářích: 9.30 Tillinger - 11.00 v anglickém jazyku: Krikava; večerní bohosluž-by: středa 18.00
SLEZSKÁ EVANGELICKÁ CÍRKEV A.V.
Nové Město, U sv. Michala - **Vinohrady**, V Jirchářích 15.00 (každou druhou neděli v měsíci bohoslužba v polském jazyce): Kozusznik
BRATRSKÁ JEDNOTA BAPTISTŮ
Vinohrady, Vinohradská 68: 10 Šolc ml. 18 boho-služby v ruštině - **Pankrác**, Na Topolce 14: 10 Mečkovský
OCHRANOVSKÝ SBOR (dříve JB)
Michle, kaple Domova Sue Ryder, bývalý mi-chelský mlýn, Michelská 1: 9.30 Kejr
CÍRKEV BRATRSKÁ
Nové Město, Soukenická 15: 10 P. Grulich - **Žiž-kov**, Koněvova 24: 9.45 Kaleta - **Vinohrady**, Řím-ská 43: 9.30 Mošner - **Smíchov**, Vrázova 4: 9.30 B. Matulík - **Mezinárodní sbor**, Peroutkova 57: 10.30 John Waldrop - **Horní Počernice**, Ve žlábku 168: 9 a 19 Kloubek - **Dejvice**, Hotel Krystal, J. Martího 2: 10 Heczko - **Praha 4 - Jižní Město**, Dubnová 806: 17 Filip - **Praha 4 - Šeberov**, V La-dech 10.00 D. Javornický - **Praha 9 - Černý Most**, Stoliňská 2417/41b, - 17.30 hod. T. Grulich - **Zbraslav**, Praha 5, Zákl. škola Nad Parkem: 9.30 Hart - **Praha 13 - Stodůlky**, Gymnázium J. Hey-rovského, Mezi Školami 29: 10.00 M. Šrámek

EVANGELICKÁ CÍRKEV METODISTICKÁ
Nové Město, Ječná 19: 9.30 Procházková, VP-**Vršovice**, 28. pluku 15: 9.30 a 18 VP Botoš - **Strašnice**, Vilová 26: 10 Kuchyňka - **Horní Poče-rnice**, Křovínovo n. 12: 9.30 P. Hradský
CÍRKEV ADVENTISTŮ S.D. (sobota)
Vinohrady, Londýnská 30: 9 a 14 Cepl - **Dejvice**, Zikmunda Wintra 15: 9.30 Čtík - **Smíchov**, Pe-routkova 57: 9 a 14 Žalud - **Spořilov**, Žilinská 4: 9 a 14 Cepl - **Strašnice**, Vilová 26: 9 a 14 Hrdinka - **Krč**, kaple v Thomayerově nemocnici: 9 a 17 Beneš
APŮSTOLSKÁ CÍRKEV
Praha 10 - Vršovice, budova ECM, 28. pluku 15: 14.30
STAROKATOLICKÁ CÍRKEV
Rotunda sv. Kříže, ul. Karoliny Světlé: út 18 (s kytarou pro mládež), ne 17 (Hejbal, Růžicka, Husák) - **Kaple sv. Máří z Magdaly**, u Čechova mostu: ne 10 (Holeton, Růžicka) - **Kaple sv. Ro-diny** (pod Nuselskými schody): čt 18 (Tvrděk)
PRAVOSLAVNÁ CÍRKEV
Katedrální chrám sv. Cyrila a Metoděje v Praze 2, Resslova 9: so 17, ne 9 - Šuvarský - **Chrám Zesnutí Přesvaté Bohorodice**, Praha 3, Olšanské hřbitovy: ne 10 igumen Silvestr - **Modlitebna sv. Nikolaje**, Praha 6, Rooseveltova 29: ne 10 - Koudela - **Chrám Zvěstování Přesvaté Bohoro-dice**, Praha 2, Na Slupi: ne 10 - Dandar, Stojka
SHROMÁŽDĚNÍ ARMÁDY SPÁSY
Praha 5 - Smíchov, Lidická 18: 10.15 - **Praha 3**, Biskupcova 36: 10.00

BOHOSLUŽBY V ANGLIČTINĚ - **Praha 5** - **Smíchov**, Peroutkova 57: 10.30 (mezinár. sbor) - **Kliment**, Klimentská 1: 11 VP (anglickánské) - **Vinohrady**, Vinohradská 68: 11 (bapt.) - BOHOSLUŽBY V NĚMČINĚ Praha 1, **Martin ve zdi**: 10.30

EVANGELICKÝ TÝDENÍK - KOSTNICKÉ JISKRY
Vydává Kostnická jednota
Redakce a administrace v Praze 2, Ječná 19, PSČ 120 00, tel.: 224 919 607, e-mail: ET.KJ@worldonline.cz
Řídí redakční rada.
Redaktor: Mgr. Zdeněk Škrabal
Uveřejněné příspěvky nemusí vždy vyjadřovat stanoviska vydavatelů.
Nevyžádané materiály redakce nevrací, ani neuschovává.
Celoroční předplatné 440 Kč, jednotlivé číslo 10 Kč.
Č.ú.: 1932069379/0800
Tiskne Grafotechna
Distribuce Mediaservis s.r.o.,
Abocentrum, Moravské nám. 12D,
659 51 Brno, objednávky tel.: 541 233 232, reklamace 800 800 890
A.L.L.Production s.r.o., Poděbradská 24,
190 00 Praha 9, tel.: 234092851
Registrační číslo MK ČR: E 365